

ZÁRSZÓ

SZABÓ ZOLTÁN

A találkozói megnyitásokor – érthető módon – csak feltételes módban szólhattam a Konferencia céljáról, munkájáról, célkitűzések megvalósulásáról, azt kívánva, hogy befejeződésekor ezekről már mint tényekről szólhassunk. Most meggyőződéssel és állító mondatokban fogalmazva mondhatom, hogy a célkitűzések és a feladatok megvalósultak. Megvalósult az, hogy a határainkon kívül élő magyar könyvtárosok hívásukat elfogadták, eljöttek és részesei voltak a 3 napos üléseknek. Állító mondatba fogalmazhatjuk ma már meg azt is, hogy az üléseken nemcsak anyanyelvünkön, de egymást értve és megértve tanácskoztunk, hangzottak el javaslatok a közel vagy távolabbi jövőre. Végezetül állító mondatokkal fogalmazhatjuk meg azt is, hogy az elmúlt 3 nap alatt a résztvevők legtöbbjére számára egy-egy név amely egy elvont személyt jelentett az elvontságból élő, eleven emberré, vele a kontaktus életteli emberi kapcsolattá alakult.

Semmiképp nem szeretnék számomra ingoványos talajra jutni azzal, hogy a tanácskozások szakmai kérdéseibe bonyolódjam. Ezért – talán megengedhető „sovinizmussal” hadd szóljak néhány szót arról, ami mint tanulság a Magyarok Világszövetsége ill. az anyanyelvi mozgalom, az anyanyelvi konferencia és annak védnöksége számára e találkozói és az itt elhangzott előadásokból és felszólalásokból levonható. Az előadások és a hozzászólások – példaként hadd utaljak Kabdebó, Kádár vagy Bíró barátaink előadásaira vagy Szmuk Szilvia, Czakó Piroska beszámolóira – tükröt tartottak elénk, amelyből jól láthatuk a magyar nyelv és a magyar kultúra érzése, megtartása, terjesztése érdekében végzett munkánk bizonyos eredményeit, gyengeségeit, de további új feladatait is.

Ha a sok érték mellett bizonyos hiányérzetre akarnék utalni, úgy ez az lenne, hogy az elhangzottakban aránylag kevés szó esett arról: miképpen lehetne azt a szinte felmérhetetlen, szellemi értéket és kincset, amit egy-egy külföldi könyvtár hungarika-anyaga jelent, az eddiginél még hathatósabban, valóban a köz kincsévé tenni, az egyes országokban élő magyarok ill. a nem magyar nyelvű állampolgárok mind szélesebb körével megismertetni. Régebben is és ma is sokat beszéltünk és beszélünk, írtunk és írunk arról, hogy milyen is hírünk a nagyvilágban és mivel járulhatnánk hozzá ahhoz, hogy ez a hír mind szélesebb körben valós jó hír legyen. Bizonyos vagyok benne, hogy ehhez a könyvtárak hungarika anyagában rejlő értékekkel és azok ismertetésével és megismerésével nagyon jó szolgálatot tehetnénk.

A nyugati világban élő magyarokat, magyar származásúakat egyre sokasodó és sokszínű számból font kapcsolat köti maguk vagy szüleik vagy éppen nagyszüleik szülőföldjéhez, az óhazához, a mai Magyarországhoz, a Magyar Népköztársasághoz. Ennek bizonyosságul hadd utaljak a balatoni gyermektáborok, a Sárospataki Nyári Kollégium, a Debreceni Pedagógus-továbbképző Tanfolyam sikerére és ez esztendőben az előző évi résztvevők számát felülmúló részvételi számra vagy a csoportos látogatás, ill. látogató csoportok számának és tagjainak növekedésére, köztük ismét csak példaként a William Penn társaság csoportos látogatására. Egy ilyen új szálát jelent a hazai és a határainkon túl élő magyar

származású könyvtárosok most véget érő találkozója is. Az lenne a jó, és azt hiszem ehhez kölcsönösen mindannyiunkban megvan a jó szándék, hogy az ami ezzel a találkozóval elindult, ne kezdet és egyben vég, hanem csak kezdet és majd ennek folyamata legyen, és közös erővel azon munkálkodjunk, hogy a szép és hasznos gondolatok jó és termékeny javaslatok megvalósuljanak, ennek érdekében végzett együttműködésünk sikerrel járjon.

